Tratativele româno-bulgare dela Craiova

O lungă intrevedere între şefii celor două delegaţii. — D. Pomenoff a plecat la Sofia pentru a informa guvernul său

— Dela trimisul nostru special —

Craiova, 24 August

D. ministru Cretzeanu, care plecase eri la Bucureşti, s'a înapoiat azi la ora 1. Tot azi a sosit şi d. Teodoroff, care a fost la Sofia.

Imediat după întoarcerea şefului delegaţiei române din Capitală, a fost o întrevedere între d-sa şi d. Pomenoff, şeful delegaţiei bulgare, întrevedere ce a durat până la ora 6 seara.

O jumătate de oră mai târziu, şeful delegaţiei bulgare, însoţit de d. Bălan, secretar de legaţie, a plecat cu automobilul spre Calafat, iar de acolo, prin Vidin, spre Sofia.

Cei doi delegaţi bulgari au luat cu ei câteva geamantane cu acte, pe care urmează să le prezinte guvernului din Sofia.

Comisiunile financiare au lucrat în comun, toate, până la ora 8½ seara.

N. C.

In lumea faraonilor

XXI de OLGA GRECEANU

Coloşii Memnon

După o mică odihnă în parcul hotelului, trecem Nilul pentru a vizita un alt cartier al fostei Theba, de pe care a dispărut ori ce urmă de zid, de pilon, de coloană, de sanctuar, pentru că ruinele lui au fost exploatate ca o carieră de unde fiecare îşi ridica ce-i trebuia. O statuie, o coloană, un capitel, o lespede, mergea dincolo de Nil, să întregească o modestă căsuţă de arab, să fie greutate la fântână, sau treaptă la scară.

Lipsit de Templu, de galerii şi de palatele de altă dată, acest cartier al Thebei e azi una cu deşertul. N'a rămas nici măcar atâta urmă cât o movilită de nisip. Ni se spune însă că au rămas încă de veghe, două statui identice, cari acum 3500 de ani indicau intrarea în palat. Ceeace nu mi s'a spus însă, e că aceste statui ce supravieţuesc, sunt coloşi între coloşi. Când m'am trezit cu ei în faţă, cu drept cuvânt am tresărit. M'am speriat. Cine nu s'ar speria să vadă doi monştri în mijlocul deşertului cu picioarele pe nisip şi capul în stele. Intunecă tot orizontul. Cu trupul lor ascund munţii Al-Tarif, ascund cerul, ascund linia orizontului, ascund deşertul Egiptului şi parcă chiar o parte de Africă.

Un om călare pe un măgar s'ar ţine foarte bine în echilibru pe un singur deget dela piciorul lui Memnon, fără să se teamă că o copită ar aluneca pe celalt deget. Pe genunchii lui, ar avea loc o terasă cu câteva mese şi scaune. Oamenii, noi adică, nici nu mai existăm lângă imensele monumente.

Dacă altă dată aceste statui ce reprezintă pe Memnon, legendarul personaj al antichităţii, aveau frumoasa înfăţişare a faraonului Aménophis al III-lea din ordinul căruia au fost ridicate, azi, sunt monştri, pentru că nasul a căzut, urechile au căzut, buzele, ochii de asemeni, şi n'a rămas decât o vagă înfăţişare de chip omenesc, monstruoasă şi din pricina proporţiilor uriaşe.

Nu e un Memnon, sunt doi. Sunt identici ca material şi ca construcţie şi la fel de prăpădiţi de vreme.

Faraonul Amènophis al III-lea, cunoştea legenda cu războiul Troiei şi trista soartă a lui Memnon ucis în luptă cu Achil. I-a plăcut să-l reînvieze în piatră. Dar mama lui Memnon, Aurora dimineţei, nu s'a mângâiat cu această pietroasă renaştere şi a continuat să-şi plângă fiul, lăsând să cadă lăcrămile ei pe tot pământul. Lăcrămile ei sunt roua dimineţii, cari acopăr pe aceşti Memnoni de sus şi până jos, de cum răsare soarele.

Dar în anul 27 înainte de Christos, un puternic cutremur de pământ prăbuşeşte pe unul din coloşi la pământ despărţindu-i trupul în două. A doua zi după cutremur când primele raze ale soarelui s'au ivit, statuia prăbuşită a gemut. Beduinii adăpostiţi în ruinele Palatului, au auzit acest geamăt ce s'a ridicat cu putere ca să se risipească la nord de colinele Al-Tarif.

A doua zi de dimineaţă, la aceeaş vreme, acelaş geamăt plângător, şi cum tocmai căzuse roua, cei ce au atins statuia au putut spune că Memnon a oftat şi a plâns căci era ud de lacrimi. Stirea că statuia prăbuşită plânge şi geme, s'a răspândit. Au început pelerinaje. Cum Memnon nu gemea decât când răsărea soarele, în primele lumini ale Europei, pelerinii veneau de cu seară şi aşteptau întreaga noapte, în plin deşert riscând vecinătatea sacalilor şi a hienelor, pentru a nu pierde clipa când roua dimineţii se lăsa uşor şi când geamătul umplea văzduhul.

Unii oameni spuneau că Memnon răspundea astfel lăcrămilor mamei lui. Alţii, că statuia, în care se refugiase sufletul eroului dela Troia, gemea fiindcă a fost lăsat jos, trântit în nisip, despărţit de restul corpului, şi cui să se plângă de nedreptatea ce i se făcea decât mamei lui, în clipa când îl uda cu lacrimile ei?

Împăratul Sever impresionat de acest oftat zilnic din Valea unde Faraonii Egiptului îşi dorm adâncul somn, a pus să-i ridice trupul din nisip şi să-l întregească ca pe dublul lui. Credea Împăratul că vocea colosului, odată restaurat, îşi va mări volumul şi că prin aceasta va impresiona pe creştini şi că mai de grabă se vor întoarce astfel la păgânism decât în urma persecuţiilor dela Roma.

Dar îndată ce statuia a fost reîntregită şi a putut sta mai departe în mijlocul deşertului, cu capul sus şi mâinile pe genunchi, nici un geamăt n'a mai salutat roua dimineţii.

A gemut 257 de ani, aproape 92.000 de zile, în fiecare dimineaţă, adică atâta timp cât a stat trântit. S'a dat dreptate oamenilor cari au susţinut că plânge pentru că e doborât şi „cui să se plângă, dacă nu mamii lui, în clipa când îl uda cu lacrimile ei?".

De atunci sunt aproape 2.000 de ani şi n'a fost om să nu creadă veacuri dearândul că în coloşii din Valea Regilor e un suflet care se zbate.

Dar a venit Ştiinţa, cu Savanţii şi cu Academia ei. Şi în loc să ne lase imaginea unei pietre cu viaţă, vine să ne trezească din poezie şi visare cu teoria lui Sellier, prezentată acum vre-o sută de ani la Academia din Paris, explicând geamătul prelung şi duios al lui Memnon prin electricitatea conţinută în monolit, pusă în vibraţie de primele raze ale soarelui.

Şi aşa, din pricina învăţatului Sellier s'a risipit un mister, s'a dus toată poezia ce lega oftatul lui Memnon de lăcrămile mamei lui, noi, rămânând desamăgiţi la picioarele colosului, apărându-ne cu frenezie de miile de muşte ce ies din nisip, din pietre, din drum, din statui, din cer, din aer, de peste tot, în grupuri vesele şi compacte...

(Va urma)

Complexa problemă a Pacificului meridional

de colonel GH. BĂGULESCU

I

Desigur aş trata cu mai multă căldură şi competenţă problemele ce privesc Europa şi în special România.

Cum în tratarea unor astfel de probleme sunt atâţi adânc cunoscători, eu voi trata despre.. **Pacificul meridional**, ce decătva timp ocupă din ce în ce mai stăruitor atenţia lumii.

Insistuirea, încă din 1935, a evenimentelor ce aveau să survină în **Extremul-Orient**, mai ales între China şi Japonia, însăruire consemnată la timp în acte şi confirmată apoi în totul de vreme, mă face să cred, că văd clar şi datele problemei **Pacificului meridional.**

Japonezii când au atacat la 7 Iulie 1937 China, se aşteptau la o campanie de 3 luni.

Vizitasem China la sfârşitul anului 1936 şi îmi dădusem seama de miracolul înfăptuit de mareşalul Chang şi tineretul chinez.

In 1932 mentalitatea chineză era încredinţată că nu poate lupta cu Japonia şi de aceia în 2 luni au pierdut Mandchuria mai mare în suprafaţă decât Germania şi Franţa la un loc.

Intre 1932 şi 1936 s'a produs — în acest scurt timp — un reviriment de înalt ordin sufletesc în China: increderea în sine ce socotesc că ar putea servi de exemplu şi altor naţii, ce-şi pierd echilibrul în faţa primei bruscări.

Deaceia când mi s'a spus de anumite personalităţi autorizate japoneze, că războiul în China se va termina în 3 luni,—şi mi s'a cerut părerea — am răspuns curat:

— Nu-l veţi termina nici în trei ani. Campania din China va fi o campanie de epocă, afară de cazul dacă vă veţi putea înţelege pe cale politică.

Inapoiat depe frontul de luptă din China, în vara anului 1938, înainte de căderea Hankow-ului, unde condusesem pe ataşaţii militari din Japonia, dintre care nu lipseau ataşaţii Angliei, Germaniei, Franţei, Statelor-Unite, etc., la înapoierea în Tokio ziarul japonez **„Yomiuri"**, publică:

— Colonelul Gh. Băgulescu, ataşatul militar, naval şi aeronautic al României, cu francheţa ce-l caracterizează, fiind întrebat, ne spune că războiul din China este un războiu de durată, aşa cum ne-a mai spus-o în primele zile după isbucnirea incidentului".

In cuprinsul interview-ului, se găsesc frazele:

Domnul Colonel Băgulescu declară:

„Chiar după căderea eventuală a Hankowului ostilităţile vor continua". (N. B. Toată presa japoneză şi oficialităţile încredinţau că după cucerirea Hankowului, va urma pacea).

„Cred că o terminare a ostilităţilor, se va obţine mai de grabă pe cale de înţelegere decât pe calea armelor, iar această înţelegere ar fi bine să aibă loc, înainte ca alte Mari Puteri interesate în China să intervină".

„Trebue să se recunoască, oricum, că incidentul actual nu priveşte numai Japonia şi China, că chestiunea se va complica din ce în ce, întrucât sunt atâtea Mari Puteri cu interese importante în China". (N. B Oficialitatea şi presa japoneză susţineau că incidentul priveşte numai Japonia şi China).

Cu toate părerile mele opuse, cenzura a lăsat să se publice cele de mai sus, iar autorităţile în loc să se supere că au fost contrazise, mi-au mulţumit mai târziu pentru **„francheţă"** şi **„viziune clară".**

Documentul de mai sus este redat în faximil în volumul II **„Suflet Japonez"**, la planşa XXIII.

La baza problemei complexe a **Pacificului meridional**, voi pune studiile experienţei şi observaţiile mele directe, deasemeni voi accentua adesea care este starea de spirit japoneză — factorul principal în rezolvarea acestei probleme.

Chestiunea fiind vastă vor urma o serie de articole în care voi arăta aspectul politic, economic şi militar al **Pacificului meridional.**

ASPECTUL POLITIC GEOGRAFIC, ETNOGRAFIC

După asigurarea Nordului prin crearea statului Mandchukuo — asigurare care se va completa în timp cu scoaterea Sovietelor dela Vladivostok, — după pătrunderea în China şi chiar înainte de terminarea acestui conflict, deci în scurt timp, Japonia va căuta că rezolve chestiunea **Pacificului meridional** — folosind situaţia creată de actualul războiu din Europa.

Dealtfel încă din 1935 am arătat că după prima fază:

China va urma faza a II-a: **Pacificul meridional**, şi apoi faza a III-a: răfuiala cu Sovietele.

Japonia fiind factorul interesat direct, va fi aceia care va porni la ruperea actualului echilibru în **Pacific**, iar Statele-Unite, Anglia, Olanda, China şi Franţa sunt factorii ce se vor opune întrucât **Pacificul meridional** cuprinde:

Filippinele (sub protectoratul Statelor-Unite), Indochina, colonie franceză, Indiile Olandeze: Sumatra, Iava, Borneo, Celebes, jumătate Guineia, etc, Peninsula Malaca şi Nord Borneo, etc., colonii engleze, jumătate din insula Timor, colonie portugheză.

Cu mii de ani înainte de era creştină acest **Pacific** a fost cel de-al doilea leagăn al artelor şi civilizaţiei lumii; celălalt leagăn fiind situat în Mediterana de Est.

Pacificul meridional însumează aproximativ 3.800.000 km. pătraţi. Din această suprafaţă abia 6% este exploatată, restul de 94% este ocupată de păduri, jungle şi terenuri necultivate, totusi populaţia atinge impresionanta cifră de 110.000.000.

Majoritatea populaţiei o constitue Malaiezii, pe care japonezii îi revendică drept unii din strămoşii lor şi aceasta cu drept cuvânt.

Presa, scrierile şi propaganda japoneză se ocupă îndeaproape de această regiune, descriind frumuseţea peisagiilor, climatul dulce, bogăţia în materii prime şi... trândăvia locuitorilor.

Pe de altă parte tot ei arată:

— Că această populaţie — **„stăpânită de rasa albă"** — este lăsată să îancezească într'o stare de incultură şi lipsă de higienă, spre a fi uşor dominată şi exploatată.

Deci lipsă de organizare, lipsă de civilizaţie, lipsă de stăpân conştient şi îndestulă exploatare neomenoasă.

— Că între rasa malaieză şi naţia japoneză sunt afinităţi de limbă, de rasă, de obiceiuri, de idealuri.

— Că aceşti indigeni asteaptă — **„dealtfel ca şi toate popoarele Asiei"** — eliberarea din partea Japoniei, **„singura putere stabilizatoare în Asia Orientală".**

Climatul dulce din această regiune şi aspectele geografice identice cu ale Arhipelagului Nippon, atrag de asemeni imigrările japoneze, popor care s'a dovedit plăpând la intemperiile din Mandchuria şi Siberia.

(Va urma)

M. S. Regele între străjeri

LA BREAZA

Breaza, 24 August

In minunatul parc răsărit ca din basme pe tăpşanul unui plai sub poala dealului străjuit de bisericuţa mândră ridicată de străjeri, a poposit M. S. Regele, primit la intrare de d. Teofil Sidorovici, comandantul Străjii Ţării, care I-a prezentat raportul.

In nesfârşite urale, M. S. Regele a străbătut drumul până în faţa paviilonului naţional, unde se găsiau d-nii subsecretar de stat D. V. Ţoni, misionar al Străjii Ţării, prof. dr. St. Şoimescu consilier permanent, comandanţii de ţinut, comandanţii de legiune ş. a.

D. maior Marin Georgescu, comandantul centrului a prezentat raportul, rostind apoi o cuvântare.

După aceea M. S. Regele a trecut în revistă detaşamentul celor 800 străjeri şefi de grupă, în ovaţiunile tuturora.

S'a desfăşurat apoi un program demonstrativ cu echipele de străjeri motociclişti, telefonişti, aeromodelişti, conducători de vehicule şi mecanici, trageri la semn, etc.

După inspectarea terenului de lucru, M. S. Regele şi suita au trecut în sala de onoare a centrului de îndrumare, unde a avut loc solemnitatea desvelirii unei plăci comemorative de inaugurare a măreţului local ridicat aci pe locul unde în 1934 a fost leagănul mişcării străjereşti.

S'a vizitat apoi palatul centrului cu muzeul, biblioteca, sala de şedinţe, postul emiţător şi difusor al taberii, dormitoarele, sălile de lectură, sălile de masă etc.

LA PREDEAL

Predeal, 24 August

Staţiunea noastră a trăit azi o zi de mare sărbătoare, prin vizita M. S. Regelui.

Tabăra celor 1200 eleve venite depe tot cuprinsul ţării aşteaptă cu emoţie pe Marele Străjer.

La ora 1.15, M. S. Regele a sosit la intrarea taberei străjereşti, însoţit de d-nii: Teofil Sidorovici, comandantul Străjii Ţării; D. V. Ţoni, subsecretar de Stat şi misionar al Străjii; colonel Fliiti, aghiotant regal şi maior Ilie Rădu, ofiţer de ordonanţă al M. Sale.

D-ra Viorica Liţica, comandanta falangei fetelor din întreaga ţară, a dat raportul. M. S. Regele trecând sus, pe platoul centrului, unde erau adunate în careu cele 1200 eleve, d-na Cornelia Teodorescu, comandantă, a dat, de asemeni, raportul.

A urmat trecerea în revistă. Suveranul a fost îndelung ovaţionat.

S'a luat apoi în pădure masa, la care au luat parte M. S. Regele şi invitaţii. Elevele au făcut careu în jurul mesei regale mâncând pe iarba verde.

A urmat vizitarea centrului, apoi s'a desfăşurat un program: formaţii, coruri, şedinţa de instrucţie, etc. şi o şezătoare în pădure.

Erau de faţă: d-ra Nisa Cămărăşescu, d-nii prof. Şoimescu, consilier permanent; colonel Ion Grigoriu, primarul staţiunii; colonel Jugănaru, şef de stat major; colonel Ionescu, comandantul legiunii de jandarmi Prahova; preotul Pântea, parohul Predealului, d. D. Constantinidi, director şcolar, etc.

După şezătoare, d-ra Viorica Liţica, comandanta taberei a. rostit cuvinte de omagiu pentru M. S. Regele.

CUVÂNTAREA M. S. REGELUI

„Străjere, cuvintele nu pot spune mulţumirea şi adânca emoţie pe care o resimt de fiecare dată când mă aflu în mijlocul vostru.

Vin printre voi cu bucurie şi plec cu sufletul înălţat şi plin de încredere.

Clipele pe care am norocul să le petrec în mijlocul vostru sunt pentru mine o baie de incurajare şi de înălţare sufletească şi plec reimprospătat.

Aceasta este cea mai mare mulţumire pe care mi-o puteţi da voi.

Să trăiţi şi aşa să vă ajute Dumnezeu!"

A urmat urarea pentru M. S. Regele, condusă de d-na prof. Cezara Constantinescu.

La sfârşit, Suveranul a adăogat:

„Vreau ca să încheiem această şezătoare cu cântecul „Trei culori", care simbolizează atât de bine aspiraţiile neamului nostru".

M S. Regele, emoţionat, a cântat împreună cu elevele.

A părăsit, apoi, centrul străjeresc, în uralele nesfârşite ale celor 1200 eleve, îndreptându-se cu automobilul spre gara Predeal, de unde a plecat cu un automotor special spre Capitală.

Profesori evrei îndepărtaţi din învăţământ

La ministerul educaţiei naţionale se lucrează acum la cercetarea situaţiei corpului didactic primar şi secundar de origină etnică evreească, în conformitate cu Decretul Lege privitor la starea juridică a evreilor.

Prin decizia nr. 149471 şi 149.472/940 au fost îndepărtaţi, în urma acestor cercetări, următorii:

DIN INVĂŢĂMÂNTUL NORMAL

Vagner Aurel, profesor de matematici la şcoala normală de băieţi din Bacău; Segal Gherson, profesor de ştiinţe fizico-chimice la şcoala normală de băieţi din Bacău.

DIN INVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

Picher Amalia, învăţătoare gr. I, comuna Frumuşica, jud. Ilfov; Katz Adalbert, înv. definitiv, şcoala Nr. 2, comuna Salonta-Bihor; Weis Irina, înv. def. comuna Ineu-Bihor; Sugăr Magdalena, înv. prov. comuna Salar, jud. Bihor; Bar Moses, înv. gr. I, şcoala de băieţi din C. Lung Moldova; Dechner Roza, înv. gr. II, şcoala de fete com. Siret, Rădăuţi; Schmidt Gehrmina, înv. gr. I, şcoala de băieţi Nr. 3 Rădăuţi; Rosenkrantz Gusta, înv. gr. I, şcoala de băieţi Nr. 3 Rădăuţi; Weisenberger Alberta, înv. prov., comuna Horodnic de Jos, jud. Rădăuţi; Marcovici Smaranda, înv. gr. I, şcoala Nr. 1 Satu Mare; Rosner Sirena, inv. prov., comuna Caraş, jud. Satu Mare; Sneider Bertha, inv. def., comuna Clit, jud. Suceava.

Leon Davidovici Trotzki

Departe de pământul ţării în care a văzut lumina zilei, dar pe care n'a iubit-o niciodată, evreul Leon Davidovici Bronsstein, a murit asasinat mişelnic, undeva, în Mexic.

Şi moartea i-a fost ca şi viaţa, năpraznică, violentă, mişelnică: un „tovarăş" l-a izbit cu „ciocanul" în creştet...

In sânge s'a prăbuşit omul care n'avea credinţă, nu cunoştea bariera morală egoismului şi vanităţii lui.

Şi cât sânge a curs din îndemnul înveninatelor sale porniri.

Urmărit de blestemul ancestral al rasei din care se trăgea, a cutreerat lumea, îndemnând-o pretutindeni la revoltă, scormonind ura de clasă cu utopica formulă a „revoluţiei permanente", în care el cel dintâi, nu credea.

Element dizolvant, ros de o vanitate oarbă, unde era primit, trăda, unde era ascultat, batjocorea, unde era miluit, pângărea...

Inzestrat cu o sclipitoare inteligenţă, cu o îndrăzneală şi un cinism de nebănuit, a propovăduit desfiinţarea hotarelor sufleteşti ale naţiilor, în speranţa ridicării poporului ales, al cărui fiu n'a uitat niciodată că este, fie că era în Rusia care l-a crescut, fie că era în Franţa care l-a primit, în Elveţia, în Turcia, în Mexic...

A suferit atâtea înfrângeri şi nu s'a sguduit.

Posedat de un demon al neastâmpărului, s'a sbuciumat şi a uneltit veşnic, pentru a-şi ridica numele din ţărâna în care-l aruncase propria-i nestatornicie.

In clipele în care a cunoscut mărirea, l-a orbit voluptatea răzbunării.

A atins culmi nevisate, înăbuşindu-şi sentimentele de părinte — nenorocirea familiei lui, a fost el, — spurcând azi ce-a lăudat eri, condamnând la moarte şi executând fără cruţare...

Nu s'a iubit decât pe el, n'a cunoscut decât veninul urii şi n'a ştiut să plângă... Nemăsuratul orgoliu care-l rodea şi beţia măririi l-au orbit însă o clipă, şi clipa aceea i-a fost fatală.

Nu şi-a putut cunoaşte oamenii de cari se înconjurase. Nu-i preţuia îndeajuns, se credea „idolul sfânt" al revoluţiei ruseşti şi prea târziu şi-a dat seama de ura celor cari-l pândeau din umbră.

Ajunsese prea sus, era orbit de putere, stăpânit de orgoliu, dârz şi pătimaş, energic şi războinic, pentruca să nu se întrevadă în el, pericolul de mai târziu al revoluţiei ruseşti...

A fost silit să plece când se gândea mai puţin, într'o ultimă călătorie...

Acţiunea aviaţiei germane impotriva Angliei continuă cu intensitate

Berlin, 24 (Rador). — Presa germană de Sâmbătă dimineaţă comentează pe ton ironic aserţiunea ziarului englez „News Chronicle", care a susţinut că Germania a pierdut faţă de Anglia „războiul fulger" pe care ar fi avut intenţia să-l facă impotriva Angliei, întrucât după acţiunea intensă a aviaţiei germane a urmat câteva zile în cursul cărora, numai din punct de vedere numeric, avioanele germane au fost mai puţin active.

„Berliner Boersenzeitung" scrie în această privinţă. Noi ştim că eficacitatea bombelor avioanelor noastre a rămas aceeaş şi că fiecare ordin de atac aerian, indiferent dacă el priveşte convoiuri, uzine de armament, aerodromuri sau comunicaţiile engleze, este executat cu succes şi metodă. Toate acestea nu inseamnă că atacurile aeriene impotriva Angliei nu sunt distrugătoare pentru aceasta.

Acţiunea aviaţiei germane nu poate fi decât intensă, aşa cum a fost întotdeauna, date fiind succesele sale înregistrate până acum şi formidabila sa putere de acţiune.

Cum s'a întâmplat nenorocirea aviatică din jud. Hunedoara

Starea răniţilor.— Numărul exact al morţilor.— Comisie de anchetă la faţa locului

Brad, 24 Aug.

Cei nouă răniţi în groaznicul accident de avion de Vineri, sunt internaţi în spitalul din localitate.

Se pare că starea lor s'a mai îmbunătăţit. Parte din răniţi au fost transportaţi la Bucureşti.

Cei morţi au fost transportaţi în satul Grohoţ, localitatea cea mai apropiată de locul nenorocirii, urmând ca de-acolo să fie ridicaţi după ce se vor cunoaşte dispoziţiile autorităţilor şi ale familiilor.

Azi dimineaţă au sosit în localitate d-nii: ministru Radu Budişteanu şi dr. Campianu, chirurg dela Braşov.

*

Se presupune că unele dintre victime ar fi sub motorul avionului şi că altele ar fi căzut în alte părţi ale pădurii.

Drumul la locul accidentului este foarte greu şi din cauza unei vremi foarte rele.

*

In ceeace priveşte cauzele acidentului, n'am putut afla nimic precis dela comisia sosită la faţa locului, în frunte cu d. comandor Dumitrescu. După informaţiile ce le-am putut obţine dela ţăranii tăietori de lemne în pădurea Prislop, reiese că avionul îşi pierduse direcţia. Când a ajuns deasupra pădurii, avionul a căutat să aterizeze, deoarece, după alte informaţii primite dela răniţi, se afla la o înălţime de 4000 metri. Cum erau nori şi un curent puternic, pilotul a căutat să treacă prin nori spre a ieşi la lumină. Aici a întâlnit o ceaţă foarte deasă şi s'a rătăcit. Pilotul credea că merge în direcţia Aradului. In realitate, se afla deasupra celei mai mari păduri dela poalele muntelui Găina şi n'a mai fost nici o scăpare.

*

Nişte ţărani ne povestesc că avionul, în momentul când era să cadă deasupra pădurii, s'a ridicat puţin, dar, cu toate sforţările, s'a prăbuşit în prăpastie.

Pe o distanţă de 150 metri, copacii au fost rupţi. Intre ei sunt şi doi arbori de grosimea unui om.

După cum am spus mai sus, nu se cunoaşte nimic precis din constatările d-lui comandor Dumitrescu, mai ales că şi d-sa s'a orientat foarte greu, locul unde a căzut avionul fiind foarte accidentat.

*

Azi dimineaţă, sub îngrijirea şefului de post din localitate, morţii au fost transportaţi la morga spitalului Baia-de-Criş, care era frumos împodobită cu flori.

A sosit în localitate şi d. Kuhna, consulul german din Timişoara, luând în primire morţii germani şi bagajele lor. Morţii germani, în număr de trei, vor fi ridicaţi dela morgă şi transportaţi în ţară.

Ceilalţi morţi vor fi transportaţi la Bucureşti, sub îngrijirea soc. L.A.R.E.S. Cu o jumătate de oră înainte de ora la care telefonez, a sosit în Baia-de-Criş d. colonel Negulescu, dela acea societate.

NUMELE MORŢILOR ŞI RANIŢILOR

Iată lista exactă a celor răniţi: Adrian Corbu, director în ministerul propagandei; Horia Oprescu, ziarist; Alexandru G. Tutoveanu, dela ziarul „Curentul"; Alexandru Petrovici, dela ziarul „Timpul"; Miron Olteanu, referent al comisiunii de comerţ germano-române; Carol Stehr, din Essen; Carll Hebare din Berlin; Helmunt Brueshl, din Berlin; dr. Mihai Bening, din Bucureşti, reprezentantul târgului de mostre din Lipsca.

Iată, acum, şi numele morţilor: Gheorghe Dodani, pilot aviator, din Bucureşti; Virgil Kerciu, directorul ziarului „Ordinea"; Dumitru Zaharescu, dela ziarul „Curentul"; Otmar von Weiss-Ulg, născut în Berlin, director de bancă, domiciliat în Bucureşti; dr. Lindan Gero, chimist din Dresda; Walter Guggenberger, comerciant din Bucureşti; Helmut Fabriţius, comerciant din Bucureşti; Dumitru Ianculescu, radio-telegrafist pe bord, din Bucureşti; Peter Feld, industriaş; Going Heinrich, inginer şi Gheorghe Irinescu, mecanic din Bucureşti.

*

Datele acestea sunt cele mai reale, deoarece în avion au fost numai 20 persoane şi nu 21, după cum s'a anunţat. Trentat-treptat, vor fi transportaţi toţi răniţii, pentrucă familiile au şi început să sosească în localitate.

D. colonel Bengliu, prefectul judeţului Hunedoara, a fost toată ziua la datorie, până ce toate lucrările au fost puse la punct. La fel, d. maior Basarab, comandantul legiunii de jandarmi, care a stat tot timpul în mijlocul răniţilor.

Consulul german va fi găzduit noaptea aceasta la pavilionul soc. „Mica".

CONDOLEANŢELE AERONAUTICEI IUGOSLAVE

Ministerul aerului şi marinei a primit din partea d-lui general Mircovici, comandantul aeronauticii iugoslave, următoarea telegramă:

Aeronautica iugoslavă, profund mişcată de tragicul accident care îndoliază aviaţia civilă română, îi trimite condoleanţele sale cele mai sincere.

Azi dimineaţă vor fi aduse in Capitală cadavrele victimelor

Cadavrele a două dintre victime şi anume al lui Virgil Kerciu, fostul director al ziarului „Ordinea" şi Dimitrie Zaharescu, fostul secretar general de redacţie al ziarului „Curentul", vor fi aduse în Capitală, — prin îngrijirea societăţii „L.A.R.E.S.", — cu un autocamion, azi Duminică, dimineaţa, la ora 9.

Autocamionul cu cele două sicrie, se va opri pe splaiul Unirii în faţa „Institutului Medico-legal", unde va rămâne până la ora 12, adică până după terminarea slujbei religioase la biserici, când rămăşiţele pământeşti ale celor doi nefericiţi confraţi urmează a fi depuse, la câte una din bisericile ce se va hotări.

Cadavrele celorlalte victime, vor fi aduse în Capitală, — tot prin îngrijirea societăţii „L.A.R.E.S.", — cu un alt autocamion, la ora 10 dim., la aeroport, de unde urmează a fi luate de către familiile respective.

Virgil Kerciu

Mult regretatul Virgil Kerciu s'a născut la 11 Octombrie 1895

în Bucureşti. A absolvit cursurile liceului Gh. Lazăr şi şi-a luat licenţa în drept la Paris. A luptat în războiul din 1916—1919 ca sublocotenent de artilerie, trecut apoi în aviaţie. Pentru faptele sale de arme a fost decorat cu ordinul Coroana României, în gradul de cavaler, panglică de Virtute militară, Medalia Victoria, Crucea Comemorativă cu baretă Mărăşeşti, Virtutea Aeronautică cu spade.

A intrat de tânăr în viaţa publică, la 24 de ani fiind şef de cabinet al d-lui consilier regal Vaida Voevod, şi în această calitate a participat la conferinţa de pace dela Londra unde d. Vaida Voevod reprezenta şi apăra interesele noastre.

A fost deputat de Caraş, în două legislaţii şi senator de Făgăraş în 1938.

Din 1932 s'a înrolat în rândurile gazetăriei luând direcţia ziarului *„Ordinea"*, unde a muncit până în ultima zi a vieţei lui, sfârşit în plină putere şi în plin avânt la 45 de ani neîmpliniţi.

Mitică Zaharescu

Printre camarazii de presă de cari — atât de dureros — ne-a despărţit destinul pe ziua de Vineri, se găsea şi Dimitrie Zaharescu-Mitică, secretar de redacţie al ziarului „Curentul".

Pe autorul acestor rânduri, —

însăilate cu greu pentrucă fiecare cuvânt e smuls împotrivirei cugetului care refuză să creadă — îl leagă de acest camarad aproape două decenii de prietenie.

Mitică nu era un om pe care să-l cunoşti şi apoi să-l laşi pentru ale tale.

Pentru firea lui bună şi pentru un „fel" al lui de-a gândi, de-a vorbi şi de-a trăi, Mitică era căutat şi iubit ca o buruiană de leac.

Sufletul lui era delicat, căuta poezia vieţii — era cinstit — înfrunta nedreptăţile, — era integru, înlătura ticăloşia.

In liceu excelase în latină şi-i plăcea literatura clasică.

Prin clasa şasea avea un caet întreg cu traduceri din poeţii latini şi publica nuvele şi schiţe prin „Universul Literar" sau alte publicaţii din Capitală.

Când a venit la Universitate — din Buzău lui cu o viaţă literară destul de remarcabilă, Mitică Zaharescu era fruntaş între studenţi, iar apoi când şi-a găsit rostul lui în breasla noastră a gazetarilor, a fost iarăşi fruntaş pentrucă el era un pasionat al meşteşugului ăsta şi pentrucă aducea cu el numai calităţi şi o iubire caldă de ţară pe care o putea sluji mai bine ca oriunde în scrisul de fiecare zi.

In ultimul timp era cam slăbit. Muncea mult şi cu răspundere. Rămăsese însă acelaş optimist, acelaş suflet delicat, cinstit, integru.

Avea numai 38 de ani.

Şi a murit undeva, departe, într'o pădure din munţii Ardealului, ca un ostaş la datorie — pentru pământul patriei.

I. C.

Intâmplări din Capitală

Focul din str. Stela

Un incendiu a izbucnit eri dim. pe la ora 10. în str. Stelea nr. 3, la imobilul proprietatea d-lui Const. Florescu, unde din cauza unui coş defectuos al bucătăriei chiriaşului Kaufmann, s'a aprins acoperişul.

Pompierii fiind înştiinţaţi, la faţa locului a venit postul „Central", — sub comanda d-lui căpitan Cutcudache — care după o muncă de patru ore, a stins focul complect, la ora 2 după amiază.

A fost mistuită de flăcări toată partea laterală stângă a acoperişului clădirii precum şi diferite obiecte casnice ce erau depozitate în podul imobilului.

Sinucidere

Aurelia Ionescu, de 24 ani, originară din comuna Goleasca jud. Vlaşca, îngrijitoare la spitalul de copii din Capitală s'a sinucis eri înghiţind 100 gr. acid acetic. In stare gravă ea a fost internată la spitalul Filantropia, urde după puţin timp a încetat din viaţă.

Intr'o agendă de pe masă a lăsat scris câteva rânduri, arătând că nu mai vrea să trăiască.

Incercare de sinucidere

Fierarul Alexandru Iomiţă, lucrător la atelierele C. F. R. domiciliat în str. Petrescu 14 No. 27, având o discuţie cu soţia sa de care era despărţit, a încercat să se sinucidă, bând o soluţie de sodă caustică. In stare gravă a fost internat la spitalul C. F. R. No. 2.

A murit in bae

Eri d. a. a fost găsită moartă în baia apartamentelui d-lui Theodor Schmidt, unde era angajată cu ziua, femeia Petra Marico, zisă Petrescu domiciliată în str. aviator Darian 10.

Cadavrul ei a fost trimis la morgă pentru autopsie.

Accident de muncă

Lucrătorul Bertelon Alexandru din str. Raion, fundătura Panduri 30 bis, pe când lucra pe o scară la hotelul Luvru, a căzut dela o înălţime de 4 metri, fracturându-şi ambele picioare.

Copil dispărut

In seara zilei de 15 August, a dispărut dela domiciliul mamei sale Iuliana Chiriliuc, calea Dudeşti 9, Bucureşti, fiul său Gicu

Boescu, în etate de 9 ani, îmbrăcat cu cămaşe bej pulower bleumarin, pantaloni la fel lung, ghete, pantofi negri, ciorapi gri, cu capul gol.

Persoanele cari ştiu ceva despre el, să anunţe la adresa de mai sus.